

Psalm 146: Lauda, anima mea.

Voor de verdrukten een verschafter van recht,
voor de hongerigen de gever van brood,
de Ene,
die gebondenen ontketent;
de Ene die blinden doet opzien,
de Ene, die gekromden opricht,
de Ene,
die rechtvaardigen liefheeft,
de Ene die over zwervers-te-gast
de wacht houdt,-
wees en weduwe schenkt hij het bestaan.

Over de stalen brug van ongeweten
schrijdt hij bedeesd naar land
waar haast niets goed kan komen.

Loze beloften heersen daar, melk
ongekarnd verzuurt, honing verbittert
in de raat en mensen
spreken dode woorden.

Zelfs de betrokken hemel wenst
hem te bekeren: ga toch terug
en wees niet sterker dan je lot!

Maar hij weet dat hij stenen
kan doen wenen, redder
van pissebedden is,
gaten zo zwart als roet verlicht.

Zijn opdracht, taak en lot: leven
te brengen in waar
het moet zijn.